

efter den Stilling, hvori Sagen er kommen ved det paa forrige Rigsdag forelagte Udkast, tager den under Overveielse. Jeg har foranlediget, at der er nedsat en saadan Commission, som jeg troer bestaaer af Mænd, til hvem man kan have en særdeles Tillid, at de ville behandle Sagen med Nøiagtighed, da de baade have Kundskab til de islandfke Forhold og Interesse for Islands Tarv. Jeg vil blot bemærke, at det ene Medlem er en Mand, der har Sæde her i Thinget, som i flere Aar har været Stiftamtmand paa Island og der særdeles vel anseet, og som ogsaa iøvrigt har godtgjort, at han er fortrolig med Islands Forhold og føler varmt for Islands Interesser. Det andet Medlem er Colonialdirecteuren (Garlieb), og efter hans Forhold baade til Udenrigsministeriet og til Generaltoldkammeret, der begge have udtalt sig varmt for Frihandelen, maa han formodes at være stemt for, at Island faaer Frihandel, men det vistnok en saadan Frihandel, der kan bestaae med Islands Tarv og tillige med hele Statens Tarv. Foruden disse er Directeuren for det islandfke Département, der er født Islænder og som vistnok føler varmt for Islands Interesser, samt to Handlende, der ere udvalgte af Grossererersocietetet. Jeg har nemlig fundet det mindre rigtigt efter eget Forgodtbefindende at vælge disse to Mænd, men, som sagt, anmodet Grossererersocietetet om at vælge dem. Af disse to Mænd er den ene en af vore meest anseete Storhandlere, som ikke særlig har drevet islandfke Handel, og den anden er islandfke Kjøbmand. Man kan dog vel ikke have noget mod, at Mænd, der ere nøie bekendte med de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, uagtet man kan formode, at Sagen for dem kan have personlig Interesse, faae Lov til at udtale sig. Denne islandfke Kjøbmand er iøvrigt bekendt som en meget retskaffen og fornuftig Mand; den Genstændighed, der findes hos en saadan, bidrager just til at man bliver bekendt med Alt, hvad der taler for en vis Mening, hvilket man altsaa kan prøve, og derved komme til det rette Resultat. Jeg forstikker den ærede Taler, at der er meget at overveie i denne Sag. Alle de almindelige Sætninger, han udtalte, troer jeg aldeles ikke at have nogen

Betydning i denne Sag; jeg skal derfor ikke indlade mig paa at besvare dem. Hvad angaaer den Sammenligning, den ærede Taler anstillede mellem Norge og Danmark, idet han meente, at det Opsving, Norge havde taget, var langt større end det, Danmark havde taget i den samme Tid, da troer jeg, at han, naar han kjendte Forholdene nøiere, vilde have taget sig iagt for at gjøre en saadan Paastand.

Rief: Det glæder mig at erfare, at Regjeringen — noget, som jeg da isorveien kunde vide, thi det er jo ikke mere end dens simple Pligt, — agter at fremlægge et Lovforslag vedkommende den Sag, jeg har tilladt mig at gjøre Forespørgsel om; men Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig og medens Græsset groer dør Koen; det kan man anvende her. Denne for Island saa vigtige Sag, har nu svævet i Uvisshed siden 1780, da Monopolet, som jeg troer, blev hævet; saaledes har det havt Snorliv paa siden den Tid og det skal det have paa endnu. Folk faae ikke Lov til at udvide deres Driftighed og Virksomhed, deres Drift og deres Gyver, de faae ikke Lov til at søge de Rigdomme, som ligge skjulte i Landet selv, de faae ikke Lov til at have fri Haand over deres Virksomhed, som man ellers tillader enhver civiliseret Nation; kun denne skal ligge i Vaand og Lanker. Med al den Agtelse, jeg nærer for den høitærede Indenrigsministers Hjerteslag — thi det veed jeg, er prøvet og erkjendt af enhver dansk Mand for at være godt, sundt og rigtigt — troer jeg, at han lader sig føre bag Lyset, naar han mener, at Folk, der engang have prøvet denne Sag, atter skulle prøve den; og hvorfor? for at gaae tilbage og ikke for at gaae fremad. Vi have jo i Motiverne til Regjeringens Lovforslag læst, at Regjeringen selv har erkjendt Vigtigheden og Nødværdigheden af dette Lovforslags Fremme, og det i en friere Skikkelse end den, hvori det blev os forelagt sidste Gang; vi læse i Regjeringens Motiver, at den har henholdt sig til alt det, som er fremkommet, til alle de indkomne Betænkninger fra de forskjellige Amtmænd og Stiftamtmand om islandfke Mos, Græs, Fiskeri og Gud veed'alt Andet; vi see, at den fornuftigste Betænkning er den, der er afgiven af Generaltoldkammeret i 1838; den